

Jeg agter derfor ved Afstemningen her uanset de Indvendinger, jeg kan have imod Mindretallets Standpunkt, at stemme med Mindretallet.

Pürschel: Man er nu kommet ind paa en mere almindelig Drøftelse af hele det overordentlig vanskelige Lovgivningsomraade, som vi her befinder os paa, og jeg vil derfor gerne have Lov til at gøre nogle mere almindelige Bemærkninger om Spørgsmaalet.

Saa vidt jeg kan se, deler det sig foreløbig i tre, nemlig for det første Ønskeligheden af Tilbageholdelsen af Hr. Berning. Dér maatte vi, saaledes som Sagen forelaa i sin Tid, alle ud fra en Vurdering af de Straffe, som den højtærede Justitsminister i Dag paa ny har læst op, komme til det Resultat, at man her stod overfor en overordentlig farlig Mand. Jeg kan ikke nægte, at en Gennemlæsning af Akterne i nogen Grad svækker dette Indtryk; det forekommer mig ikke, at han er saa farlig, som en umiddelbar Betragtning af Straffene maatte give Indtryk af. Men derom kan der jo være forskellige Meninger, og jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Minister, da han traf sin Afgørelse, har været og vedblivende er af den Opfattelse, at man her staar overfor en overordentlig farlig Mand; jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Offentligheden i al Almindelighed nærmest vilde være af samme Opfattelse som den højtærede Minister, og dermed er jo i Grunden Spørgsmaalet, for saa vidt det drejer sig om Bedømmelsen af Ministerens Forhold i denne Relation, afgjort.

Dernæst kommer vi til det andet Spørgsmaal, nemlig Hjemmelen for at tilbageholde denne Mand. Og medens jeg om det første allerede tidligere har sagt, at jeg fandt, man maatte være den højtærede Minister taknemmelig, fordi han havde rejst Spørgsmaalet, saa sagde jeg allerede ved Finanslovens første Behandling, at det forekom mig meget tvivlsomt, om Hjemmelen var i Orden. Overfor den højtærede Ministers Udtalelser i Dag finder jeg Anledning til at gentage, at det forekommer mig ikke, at de Erklæringer, som er afgivet af Professor Wimmer og Professor Bentzon, indeholder en saa ubetinget Støtte for Ministerens Synspunkt, som han synes at finde deri. Naar hele dette Spørgsmaal er draget saa stærkt frem, kan Ministeren jo i nogen Grad takke sig selv derfor, fordi han i saa høj Grad har henledet Offentlighedens Opmærksomhed paa denne Sag. (Afbrydelse af *Justitsministeren* [Steinke]). Det tror jeg nu, man

vanskelig kommer udenom, at Ministeren af og til i sin Administration henleder Offentlighedens Opmærksomhed paa sine Gerninger paa en Maade, som maaske ikke er saa strengt paakrævet; men derom kan der blive Lejlighed til senere at diskutere. Den højtærede Minister har lejlighedsvis udtalt, at jeg ved, hvor jeg kan finde ham, og jeg maa maaske have Lov til her som et Indskud at bemærke, at der i alt Fald er eet Punkt, hvor jeg havde ventet at finde Ministeren, men hvor jeg ikke fandt ham, nemlig som den naturlige Forsvarer af de ham undergivne Embedsmænd mod uberettigede Angreb; men det ligger jo ikke for i Dag. Her er nu Spørgsmaal om denne Sag, og da Ministerens Handlemaade nu gaar til Prøvelse ved Domstolene, maa jeg finde det naturligt, at man afventer det Resultat, som Domstolene kommer til.

Hvorledes man i Fremtiden skal ordne disse Forhold, er et Spørgsmaal, der har givet Anledning til megen Tvivl og til megen berettiget Tvivl. Man kan jo dér gaa den Vej, som Mindretallet har gjort, at sætte sig den Opgave at løse Spørgsmaalet om Behandlingen af alle mindre tilregnelige Forbrydere, altsaa uden Hensyn til, om disse er farlige eller ikke farlige. Man tager hele Spørgsmaalet om Behandlingen af mindre tilregnelige Forbrydere ud og giver dette Forslag en kort Behandling her i Rigsdagen, og saa gennemfører man det. Det forekommer mig, at alle de Indvendinger, som det ærede Medlem Hr. Rytter rejste mod denne Sags Behandling, at den var forhastet o. s. v., at der ikke var Tid nok, vinder mange Gange i Vægt, naar det drejer sig om at afgøre hele det store Spørgsmaal om Behandlingen af mindre tilregnelige Forbrydere. Dette Spørgsmaal er jo et af de allervigtigste i hele Straffeloven, og det vil efter min Mening absolut være til Skade for Straffelovforslagets hele Behandling, om man skiller dette Udsnit ud. Jeg tror, at alle, der har nogen Respekt for systematisk Lovgivningsarbejde, og en saadan havde jeg uægtelig ventet at finde hos det ærede Medlem Hr. Heilesen, vil være enige med mig i, at dette ikke er heldigt.

Man kan dernæst sætte sig den Opgave at løse hele Spørgsmaalet om Frihedsberøvelse eller Frihedsindskrænkning for alle de Individuer udenfor Strafferetsplejen, som der kan være Tale om at anvende saadanne Foranstaltninger overfor. Det er ogsaa et meget stort Spørgsmaal, og dér har jeg under Forhandlingerne i Udvalget forstaaet, og jeg vil gerne bede den højtærede Minister om her at gentage dette Tilsagn,